

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

Sommarnummer.

N:o 23

Den 9 juni.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFJIN

35 årg.

1918

I SÅNINGSTIDEN.

När vårens lärkor sjunga,
och blomman går i knopp,
då lyftas bördor tunga,
då livas mod och hopp,
då blir vårt sinne glatt,
ty emot ljusa dagar
med lek i skog och hagar,
vi gå från köld och natt.

När alla bäckar brusa,
och svalan bygger bo,
när ljumma vindar susa,
och frön i jorden gro,
då känna vi en stark
och ivrig lust att pröva,
en vilja att få öva
vår kraft på fält och mark.

Vi ville alla hasta
— om blott vi kunde få —
att säd i åkern kasta
och frön i jorden så.
Och sen vi ville be,
att, om det Gud behagar,
han regn och solskensdagar
åt växten ville ge.

Men må vi inte glömma,
nu, när det blivit vår,
att ädelt säde gömma
för varje dag, som går
i unga hjärtans jord!
Som sädden skörden bliver,
så då med helig iver,
så Herrens eget ord!

ELLA.

Paulus i Tessalonika och Berea.

Apg. 17: 1—12.

Paulus och hans medarbetare Silas och Timoteus voro på missionsresa genom Makedonien. De hade lämnat Lucas kvar i Filippi för att han där skulle styrka, stödja och stadfästa de nyomvända i denna stad.

Nu har Paulus kommit till Tessalonika. Denna stad heter nu Saloniki och ligger vid innersta hörnet av den liknämnda viken. Här fanns vid apostlarnas ankomst dit en synagoga, där judar och proselyter plägade samlas under sabbatsdagen för att lyssna till föreläsningar ur gamla testamentets skrifter.

Till detta rum gick nu Paulus och Silas på sabbaten och talade till folket om Jesus. Han visade genom att läsa ur profeterna och ur psalmerna, att den väntade Messias skulle lida och dö och uppstå från de döda. Och han vittnade för dem, att Messias var kommen och hade lidit döden i Jerusalem för våra synder och uppstått och framburit liv och oförgänglighet åt oss genom sin uppståndelse.

Under tre sabbater fortsatte Paulus sin predikan om Jesus i Tessalonikas synagoga. Följden därav blev en andlig väckelse. Några judar och en stor

mängd greker och flera av stadens förnämna kvinnor kommo till tron på Jesus och slöto sig till Paulus och Silas. Lyckliga människor, som undkommo hedendomens tröstlöshet och förtvivlan och fingo ett levande hopp genom tron! Detta var också en stor seger för kristendomens sak, för Guds rike i Europa.

Men över denna ljusets seger blevo mörkrets makter förbittrade. De ville naturligtvis släcka ut det himmelska ljus, som blivit tänt i själarna. Liksom hedningarna i Filippi hade ställt till en förföljelse där emot apostlarna, så gjorde judarna nu i Tessalonika. De samlade den stora stadens dagdrivare och onda människor och ställde till ett upplopp och kommo skrånande till Jasons hus, där apostlarna bodde, och begärde att dessa skulle utlämnas åt dem. Men till all lycka voro Paulus och Silas inte hemma. De hade säkerligen samlats med sina nyvunna vänner i något hem för att läsa Guds ord. Då tog pöbelhopen fast Jason och några andra troende män och släpade dem inför stadens överhetspersoner och anklagade dem för att de härbärgerade Paulus och Silas, som foro omkring och förkunnade tron på

en annan konung än kejsaren i Rom — förkunnade, att Jesus var konung.

Efter ett kort förhör insågo domarne, att här inte var fråga om någon förbrytelse mot kejsaren utan om andliga och religiösa spörsmål. De frigåvo Jason och de andra bröderna, sedan dessa ställt borgen för sig.

Men om natten lämnade Paulus och Silas Tessalonika och begåvo sig till den stilla och undangömda staden Berea. Där funno de ädla och förståndiga människor, som gärna lyssnade till ordet om den korsfäste frälsaren, och som själva rannsokade gamla testamentets skrifter, i synnerhet profetiorna om Herren Kristus. Följden härav blev den, att även här en stor mängd både judar och greker blevo troende och icke så få kvinnor i en ansedd och ledande ställning.

Detta var för kristendomen en ny seger i vår världsdel. Den gamla grekiska gudaläran kunde inte tillfredsställa tänkande hedningar. Den hade ingen frid att ge längtande hjärtan, ingen hopp för detta livet eller det tillkommande, ingen glädje, ingen höjande och lyftande sanning. Vad under då, att både män, kvinnor och

barn mottogo Jesu evangelium med glädje, detta frälsningens ord, som giver människan vad hon innerst längtar efter, och vad hon behöver till liv och glädje.

Så skola nu också ni, barn, taga emot Guds ord, som räcker eder av troende föräldrar och lärare. Det är detta ord, som i edra själar skall föra Guds verk till seger, så att I varden goda, starka och ödmjuka karaktärer.

Sådana blevo de kristna i Filippi, Tessalonika och Berea, såsom vi kunna förstå, om vi läsa Pauli brev till de två förstnämnda församlingarna. Dessa brev äga vi kvar i vårt Nya testamente. Av de breven se vi även, huru innerligt förbunden i kärlek aposteln var med dem, huru han bad för dem och deras andliga tillväxt och utveckling. Han väntade så mycket av dem för trons vidare utbredning i Europa. De skulle likt strålkastare sprida evangeliets ljus till sina medmänniskor. Och aposteln kom icke på skam i sin tro. Ty de blevo apostlarnas trogna medarbetare i evangelium, och särskilt Paulus fick genom dem mycken glädje i sina lidanden.

J. B. Gauffin.

Den lille trumslagaren.

Med teckning.

Herbert tyckte mycket om sin trumma, som han fått till julklapp av en farbror. Ibland klädde han sig i sin trumma med tillbehör och slog en sprittande marsch ute på gården, när ingen i hemmet led av huvudvärk eller någon annan sjukdom. Ty Herbert var en mycket hänsynsfull och bra gosse, som inte ville göra någon ledsen, allraminst sina anhöriga.

Syster Märta kunde då ropa till honom: »Varför ska du bullra så förfärligt med din trumma? Du kan ju spräcka örhinnorna på folk.»

»Jag måste vila ett tag från arbetet och

räta ut ryggen. Och så är jag så rysligt glad, och trumman hjälper mig att skratta.»

Och när Herbert slog en virvel, lät det ju, som om trumman skrattat. Då såg han ut som ett solsken.

Ja, Herbert var en solskensgosse, som kunde både leka och arbeta med samma fart. Tidigt på våren hade han hört far läsa i tidningen, att varenda svensk skulle odla, så och sätta något för att skaffa föda i dessa kristider. Det slog an på Herbert, som kände sig vara en svensk gosse ända ut i fingerspetsarna. Far måste mäta ut ett stycke jord åt honom i ängsbacken, ty han skulle ju »odla» och arbeta

upp ett eget trädgårdsland, som han själv skulle sätta, vårda och skörda.

Den där jordbiten hade aldrig förr varit vänd av spade eller plog, varför det blev ett styvt arbete. Där fanns både grus och sten under grästorvan, så att han till och med måste använda järnspett. Han började sitt odlingsarbete vid källossningen, och under en månads tid arbetade han flera timmar varje afton efter skolans slut, utom om söndagarna förstås, ty då skulle han gå i söndagsskolan och för övrigt hålla sabbat.

Ja, nu stod Herberts land grävt med små diken omkring. Både far och mor och syster Märta måste ut och se. De måste erkänna, att han var en duktig »arbetskarl».

»Nå, Herbert, vad ska du sätta på din stora åker?» frågade far vid frukostbordet.

»Jag ska väl sätta en hel säng jordgubbar, det är det bästa, som växer på jorden. Så ska jag sätta en hel säng potatis, den mättar bäst, och så en säng bondebönor. Den fjärde sängen får jag väl ta till kålrötter eller rödbetor.»

»Allt det där är ju praktiskt och bra, men jordgubbarna kräva fet jord, och ditt land är magert.»

»Ja, men det kan väl hjälpas. Om jag ber Petter, hjälper han mig nog.» — Petter var deras dräng.

»Petter hjälper dig nog. Han tycker visst om, att du ibland slår trumma. En dag sa' han, att det var så livat, han tyckte det lät som på exercisen. Han sträckte på sig och gick i takt», inföll mor. »Men», fortfor hon, »av jordgubbarna får du ingen frukt i sommar. Plantorna bli små och obetydliga. Men när du och Petter fått goda landet, ska du sätta skärbönor mellan plantorna. Av dem får du en väldig skörd.»

»Potatisen, bondebönorna och kålrötterna försmå inte heller fet jord», menade far, och Herbert fröjdade sig över, att far och mor voro så intresserade av hans arbete. Han lade deras ord på minnet, och sedan rådgjorde han med Petter.

I början av maj var landet gödslat och

omgrävt ännu en gång, jordgubbsplantorna, potatisen och bondebönorna satta, likaså en halv säng rödbetor; allt var så krattat och fint. Kålrotsplantorna och skärbönorna fick man vänta med till de första dagarna av juni. Herbert var så glad, att han måste in efter trumman och gå runt omkring landet och slå en triumfmarsch. Far, mor, Märta och Petter måste komma och beundra.

Förresten hade Märta blivit smittad av broderns intresse. Vid sista krattningen hade hon varit med och plockat bort grässtrån och rötter och småsten ur landet, och när skärbönorna sattes, hjälpte hon till med att peta ned dem i jorden. Hon hjälpte också till att sätta kålrotsplantorna.

Det var inte liten fröjd, när en dag bondebönor och potatis likt små gröna strutar började skjuta upp ur jorden. Åter måste hela familjen ut för att bese och glädjas. Och Herbert gick omkring åkeru och slog på sin trumma minst en hel kvart. Nu trodde han så visst, att Gud skulle giva växt och frukt på hans nyodling. Den hade kostat honom många svettdroppar, men så var glädjen och tacksamheten så mycket större, när han nu såg allt växa och frodas.

Efter midsommar stod potatisen färdig att kupa och hela landet färdigt att rensa. Det fanns vid gården en »trästock» att dra för hand. Petter gick baklänges i potatisfårorna och drog, och Herbert gick bakefter och höll i styret som en liten bonde. Märta kom i trädgårdskläder för att hjälpa till med rensningen.

»Åh, så raka och vackra kupfårar ni kör!» ropade hon och slog ihop händerna av förtjusning.

»Ja, när man har en så duktig häst som Petter, är det inte svårt att köra raka fåror», genmålde Herbert.

Sommaren gick snart sin kos, såsom den alltid plägar göra, och hösten kom med frukt och lön. Men redan på eftersommaren hade Herberts land blivit skattat på färskpotatis och skärbönor. Och så förtjusande goda de voro! Skärbönorna gävo en väldig skörd. Skidorna sutto i

riktiga klungor under bladen. Mor hade stuvat många gånger och saltat in en hel bytta till vinterns behov, och ändå var där mera kvar.

En dag kom Herbert från skolan och

fått redan. Tänk på alla härliga stuvningar av bondbönor och skärbönor och alla bönsoppor. Ditt land har varit makalöst.»

Herbert måste klämma mor och svänga

DEN LILLE TRUMSLAGAREN.

träffade föräldrarna ute på gården. »Far, mor, får jag göra med vad jag har kvar på mitt land huru jag vill?»

»Kära barn», svarade mor, »det är ju ditt alltsammans, och tänk så mycket jag

runt med henne. »Tack, tack!» Han måste in efter trumman och låta folk höra, hur glad han var.

Då kom Märta ut. Hon förstod, att Herbert behövde henne.

»Vill du taga fram mors stora korg och hjälpa mig plocka av alla skärbönorna?» Trumman bar han själv och hängde henne ordentligt på hennes plats. Han var så rädd om sina leksaker den gossen; de lågo inte kastade som annat skräp kring gården.

När skärbönorna voro avplockade, var korgen »full och tung». »Jag tror du får hjälpa mig bära den också.»

»Vart?»

»Till gamla Stina i skogen. Hon har inte så stor jordbit kring sin stuga, att hon kan sätta ett kok potatis en gång. Vad lever hon och hennes barnbarn, den bleka Hilda, av? Hon såg så blek och trött ut, när hon gick hem från skolan nyss. Och då visste jag strax, vem som skulle få mina skärbönor, min potatis och mina kålrötter, när de bli stora som huvud och ändå större.»

Märta och Herbert voro redan på väg och snart framme. — Mor Stina och Hilda sutto i solskenet på förstugbron och åto mjölk och bröd ur var sin skål.

»Vi skulle be att få lämna de här skärbönorna till mor Stina.»

»Det är väl från far och mor, kan jag förstå», svarade mor Stina och såg så innerligen glad ut.

»Nej, det är från oss. De ha växt på mitt land.»

»Åh, hjärtandes barn, är det från er! Åh, så mycket sen! Tack, tack, kära barn! Hälsa och tacka far och mor också, för de vet väl av det här.»

»Ja, vi gör intet i hemlighet för far och mor.»

Hilda hämtade en klädkorg, och mor Stina tömde ur bönorna. »Åh, så rara bönor och så mycket. Gud välsigne er, kära barn!»

Mor stod och såg efter Herbert och Märta, ty middagen var färdig.

»Vi ha varit till mor Stina i skogen med skärbönorna, som var kvar. Hon blev så glad och bad Gud välsigna oss, och så skulle vi tacka mor och far.»

Mor såg inte mindre glad ut än gamla Stina. Även far såg så belåten ut, som om han tänkt riktigt goda tankar om sina barn.

»Jag har också tänkt att ge henne potatisen, som är kvar, och kålrötterna, men rödbetorna ska mor ha.»

Det kunde inte hindras, att det blev känt i bygden, hur mycket det växt på Herberts land, och att mor Stina fått det mesta. Och det gick som en stöt igenom alla gossar och flickor i skolan. Alla ville de ha land till nästa år, och redan under hösten grävdes och vändes i alla täppor, där det fanns en jordbit att odla. De kände sig som riktiga svenskar litet var. »Till våren, till våren ha vi land», jublade gossar och flickor.

Men när Herbert och Märta drog till mor Stina med den sista kålrotssäcken, kände de sig riktigt glada och lyckliga. De fingo uppleva sanningen av det ordet: »Det är saligare att giva än att taga».

J. B. Gauffin.

En svärlärd konst.

Elsa satt framför kakelugnen en lördagskväll och läste minnesversen för söndagsskolan följande dag. Den vers hon hade att lära sig var denna: »Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn».

Elsa ville gärna bli en fridstiftare, bara hon visste några, som voro ovänner.

Då kom hennes syster Alice springande

in i rummet och hade Prins — hunden — med sig.

»Kan du minnesversen tills i morgon?» frågade Elsa.

»Ack, den har jag glömt,» sade Alice. »Var är min bibel?» Hon började leta efter bibeln, men fann den icke. Till slut kom hon dock med en aldeles ny bibel, som hon började bläddra uti.

»Detta är Vilhelms bibel», sade hon och satte sig på mattan för att läsa.

»Men hör du Alice», sade Elsa, »du får inte ta den; Vilhelm blir ond, om den skul- le gå sönder».

»Åh, jag tänker, att jag kan akta den», sade Alice sårad. Hon fortsatte läsningen en stund. Men så reste hon sig, lade bi- beln på golvet och gick ut i köket för att få en skorpa åt Prins.

I detsamma ropade mor på Elsa, hon skulle hjälpa henne med något. Ingen av flickorna tänkte på Prins, som nu var en- sam inne i rummet.

Men då Elsa kom tillbaka dit, möttes hon av en underlig syn: Prins sprang runt- omkring i rummet och Alice efter honom med en käpp.

»Hur är det fatt?» frågade Elsa häpen.

Såsom svar höll Alice upp Vilhelms nya bibel. Den hade sönderrivna blad, och permarna voro frånslitna. »Se, vad Prins har gjort», sade hon. »Vad skall Vilhelm säga?»

I detsamma öppnades dörren, och Vil- helm kom in. Han var en munter, pigg pojke på femton år.

»Vad står på?» frågade han. Men hans ansikte fick ett helt annat uttryck, då han såg sin vackra bibel ligga sönderriven på bordet.

»Vem har gjort det?» ropade han i vre- desmod.

»Ack, Vilhelm», snyftade Alice, som för- ut hade varit så ond på Prins, att hon inte kommit sig för med att gråta. »Det är mitt fel alltihop, för jag tog Prins med mig in. Elsa sade, att jag inte skulle gö- ra det, men jag tyckte, att jag nog skulle se efter honom. Jag gick ut ett ögonblick, och så — —»

»Och så förstörde han min bibel», avbröt Vilhelm. Jag undrar, vilken rättighet du har att röra min bibel? Du vet, att jag tog ner den bara för att få omslag på den. Ja, det här skall jag minnas, så länge jag lever.»

»Jag är så ledsen», suckade den stackars Alice. Men innan hon hunnit säga något

mera, rusade Vilhelm ut ur rummet och slog igen dörren efter sig.

Alice var mycket olycklig hela kvällen. Då hon skulle gå till sängs, ville hon säga godnatt till Vilhelm, men han brydde sig inte om henne. Det var mera än hon kunde uthärda. Hon sprang upp i sovrummet och grät sig till sömns.

Vid frukostbordet nästa morgon sade Vilhelm icke ett ord till henne, och hon hade svårt för att hålla tårarna tillbaka. Så fort de hade ätit, gick Vilhelm till sön- dagsskolan.

Vid middagsbordet var Vilhelm ganska tyst, och då barnen sedan samlade sig omkring orgeln för att sjunga, var Vilhelm icke med. Alice var olycklig, och Elsa var bedrövad både för hennes och för Vilhelms skull.

Men så kom Elsa ihåg sin bibelvers: »Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn».

Så glad hon skulle bli, om hon kunde stifta frid mellan Vilhelm och Alice! Hon var rädd, att Vilhelm skulle bli ond på henne, men efter något betänkande beslöt hon sig för att söka upp honom.

Hon gick först till hans rum och kna- kade på dörren, men hon fick intet svar.

»Vilhelm!»

Intet svar.

»Vilhelm!»

»Vem är det» hördes äntligen en vred- gad röst där inifrån.

»Det är bara jag — Elsa», sade system. Hon önskade nästan, att hon inte gjort sig besvär och gått hit i alla fall.

Han vände sig icke om, då hon kom in.

»Vilhelm, kom ner, det är för kallt att sitta här uppe».

Intet svar.

Det blev en stunds tystnad, och Elsa stod orörlig. Därpå utbrast hon innerligt: »Kära Vilhelm, jag önskar, att du ville för- låta Alice. Hon är så bedrövad».

Vilhelm brusade upp: »Vad kommer det dig vid? Det är inte dig jag är ond på. Jag förlåter henne aldrig. Om det varit din bibel i stället för min, skulle du inte talat på det viset. Det är nog lätt att be

Sommar.

Gå ut i solskenet, upp på höjden,
 känn, hur det värmer, se, hur det lyser!
 Tag med dig någon, som går och fryser,
 så bli ni två, som kan dela fröjden!
 Se, då blir himmelen mera blå,
 och flera blommor du då ser stå,
 där himlens sol allra klarast lyser!
 Tag med dig någon, som går och fryser!

Gå ut i skogen, där fåglar sjunga
 och pipa, kvittra, var på sin visa!
 De vilja Skaparens godhet prisa,
 och därför jublar var liten tunga:
 »I dag, i dag Gud oss livet ger,
 i dag, i dag han sin nåd betar!»
 Den tonen går genom varje visa,
 var på sitt sätt vill sin Herre prisa!

Var liten blomma mot soln sig vänder,
 var liten fågel mot höjden svingar,
 när sången renast och klarast klingar!
 Var män'ska borde med lyfta händer
 Guds godhet prisa i sommardar,
 när allt så härligt han smyckat har!
 En mänskossjäl emot höjden svingar,
 när lovels ton inom henne klingar!

Ella

”Mamma, kom och ta' mej!”

Mamma, mamma, kom och ta' mej,
ta' din lilla tös me' samma!
Jag har längtat rysligt, mamma,
nu är jag så glad att ha dej,
och nu ska jag hålla i,
så du aldrig mer blir fri!

Faster, moster, tant och pappa,
mormor, farmor äro rara,
men som du kan ingen vara,

ingen smeka kan och klappa
och i famnen sluta in,
ingen kan som mamma min!»

Mamma hon är bäst av alla,
både när man ler och gråter,
mamma tröstar och förlåter,
mamma hjälper dem, som falla!
Mamma sist och mamma först,
mammans kärlek är nog störst!

ELLA.

mig förlåta, men jag skall lära henne att
inte röra mina saker en annan gång. Hallå!
Vad gråter du för?»

»Vilhelm», sade Elsa och lade handen
på hans axel.

»Vad är det?»

»Bad du inte fader vår i kyrkan i dag?

»Hur så?»

»Ja, hur så?» sade Elsa försiktigt.

Vilhelm var äldre än hon, och hon hade
aldrig talat med honom på detta sätt för-
ut, därför föll det henne så svårt. Men
hon fortsatte modigt:

»Bad du inte då: Förlåt oss våra skul-
der, såsom ock vi förlåta dem, som äro
oss skyldiga? Vilhelm, skulle du vilja att
Gud gjorde så?»

Vilhelm blev röd. Elsa trodde, att han

var ond. Hon såg icke, vilken strid försiggick i hans hjärta? Skulle han nu ödmjuka sig efter allt det han hade sagt?

Men å andra sidan: huru förfärligt skulle det inte bli, om Gud skulle behandla honom, såsom han hade behandlat Alice?

Till slut steg han upp, slog armarna om systemen och sade: »Nå väl, Elsa, jag skall komma ner».

Då de kommo ner, gick Vilhelm bort till Alice och kysste henne. »Jag har varit stygg emot dig i går och i dag, Alice. Vill du förlåta mig?» sade han.

Den lilla flickan brast i gråt. »Vilhelm, jag är så ledsen för att din bibel blev förstörd», sade hon.

Men efter tårarna kommo många leenden från de tre syskonen.

Syster och bror vid stranden.

Äntligen, äntligen hade sommaren kommit, sommaren, som Ralf och Ingeborg hade talat så mycket om under hela den långa, kalla vintern och våren!

Mamma hade gjort en massa uppköp och packat en hel hop lårar, och så slutligen var den dagen inne, när barnen och mamma fingo för en lång tid lämna femvåningshuset vid storstadsgatan och resa med ångbåten till Lindön, som låg ett långt stycke ut i skärgården.

Ralf och Ingeborg stodo i fören vid mammas sida och sågo den lilla ön så småningom dyka upp ur de vitskummiga vågorna.

»Vad den är vacker! Den är som en saga!» sade Ingeborg, och det måste mamma hålla med henne om.

Fruktträden stodo just i blom kring de små röda stugorna, som lågo här och där utefter stränderna. Lövsbogen avtecknade sig så vackert ljusgrönt emot en mörk furudunge, och ungefär mitt på ön voro väldiga klippblock hopade på varandra.

Ett stycke från bryggan stod det höga fyrtornet och den lilla fyrvaktarstugan, och bortom den tog den långa sandstranden vid.

Knappt hade barnen satt foten på land och sett hur alla mammas lårar lastades av båten, förrän de begåvo sig ut på upptäcktsfärder. Först fingo de i alla fall gå upp till det lilla sommarhemmet, fiskar-Måns' stuga, och dricka välkomstkaffe ute

i syrénbersån. Det smakade gott efter sjöresan, skall jag säga!

Sen gav mamma dem löfte att gå till sandstranden bortom fyrvaktarstugan och ta hinkar och spadar med.

»Tag av er strumpor och skor», sade mamma. »Därborta kan ni gärna vara, medan jag packar upp!»

Det bar i väg under höga jubelrop, och fotbeklädningen kom av med en fart, men Ralf fick ont i fötterna och måste snart sätta skorna på sig igen.

Där, på den fina, varma sanden, tillbringade sedan barnen största delen av en skön, härlig sommar. Emellanåt bar det nog av uppåt skogen och de stora klippblocken.

Där var det så bussigt att leka indianer och vita med de andra barnen på ön, men rätt vad det var, syntes de på stranden igen med sina små spadar.

Där grävdes grottor och byggdes slott och städer, där hade de storbak och gjorde alla möjliga sorters fina kakor av sand och vatten.

Och så kom mamma och klädde av dem och lät dem springa långt ut i det svala vattnet. Gick då en ångare förbi, kunde de få sig en riktig dusch av svallvågorna ibland.

Det enda, som inte var riktigt bra med det här sommarnöjet, det var, att pappa saknades. Han skulle inte få semester förrän på sensommaren, men då skulle han komma, hade han sagt, för att se om han kände igen sina småttingar, som en-

SYSTER OCH BROR VID STRANDEN.

ligt mammas påstående hade blivit bruna som zigenare.

Nu hade barnen under ett par dagar märkt, att mamma hade så mycket extra bestyr för sig. Hon bakade goda kakor, lade på rena dukar och klädde med blommor och löv. Ralf och Ingeborg frågade, varför hon gjorde så, men hon bara skratade och sade: »Ni få väl se! Ni få väl se!»

Och så skickade hon ut dem på sandstranden igen.

Då de lekt där en god stund, kom stora båten, tutade, lade till vid bryggan och

gick igen. Barnen läto svallvågorna skölja över fötter och ben och tänkte inte på något annat än sin lek, då de plötsligt fingo höra ett välbekant hojtande hemifrån stugan. Då gjorde de helt om med fart, och stodo sen alldeles stilla och tittade.

Var det verkligen sant? Hade pappa kommit?

Jo, jo, se där var han ju! Han och mamma kommo springande hand i hand som ett par stora barn, och pappa svängde med hatten och såg förfärligt glad ut.

Då kastade Ralf och Ingeborg spadar

Våren.

*Nu kommer våren, ung och yr,
Till Sverges land sin färd han styr,
Till skogar och till lundar.
Han väcker upp så kärleksfull
Små blommorna ur jordens mull;
Nu nordens sommar stundar.*

*Tack gode Gud för sol och ljus,
För västanvind och böljors brus
Kring Sverges fagra stränder!
Hjälp oss, o Gud, i frid och ro
I våra trevna hem få bo,
Hur än sig världen vänder!*

*Välsigna oss, giv nåd så stor!
På kornet som i jorden gror
Må riklig must få falla!
Giv frid, giv hägn åt folk och land
Och låt din milda fadershand
Omsluta hult oss alla!*

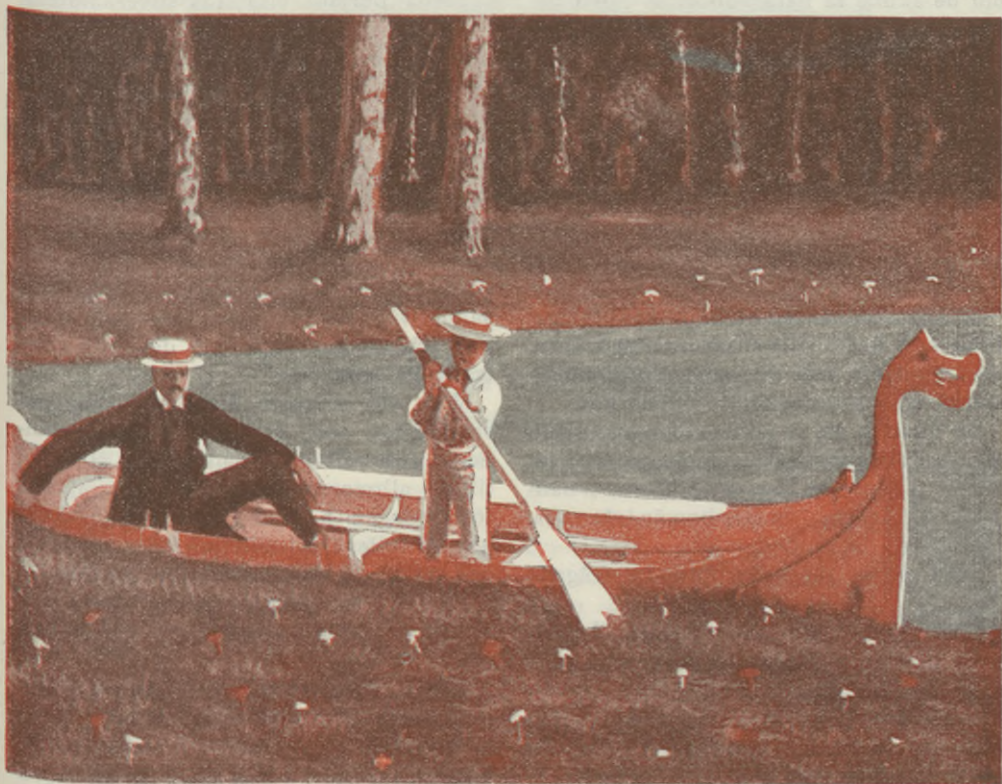
J. B. GAUFFIN.

och hink och skyndade dem till mötes. Sen blev det än roligare nere vid stranden, ty ingen kunde bygga som pappa. Han byggde både kungliga slottet och nationalmuseum och riksdagshuset och gran-na sagoslott. De gjorde små vimplar och flaggor och satte på tinnar och torn. Dessa vajade och fladdrade, och det såg så fäst-ligt ut.

Pappa lärde barnen simma, de fingo följa med ut på fiske och långsegling, och le hade mycket roligt. De bådo till Gud

varenda kväll, att den sommaren skulle bli mycket, mycket lång. — Men så kom det några kalla, regniga dagar med skarp blåst. Därute var sanden klibbig och våt, och inne var det trångt och kvavt.

»Nu är det bäst, att vi resa till stan igen», sade far. Och så fick mamma börja att packa lårarna på nytt, och så kom båten och tog både familjen och sakerna. Men minnena från den sommaren och den soliga stranden följa visst Ralf och Ingeborg genom hela livet. *Elin Nordin.*

En utfärd.

Med teckning.

Det var bestämt, att familjen skulle göra en utfärd till abborrgrundet och Smultronholmen för att fiska och plocka bär. Far och John hade gjort den nya roddbåten klar

och sutto nu vid stranden och väntade på mor och Anna och jungfru Karin. Det var något rörande matfrågan, som i sista minuten vållade dröjsmål.

Men äntligen kommo de strålande av

glädje och välkomnades på samma sätt av far och John. Metspöna lågo så ordentligt nedlagda och likaså betet. John och Karin skulle ro första hållet till abborrgrundet. Där ankrades båten, metspöna togos fram och lindades upp. Så började fisket.

Knappt hade kroken på fars spö sjunkit, förrän han fick ett väldigt napp, och upp följde en halvkilos abborre. Anna och John tänkte ge till ett skri i förtjusning, men hejdades av far, som bjöd tystnad, om de skulle få flera abborrar. Men besynnerligt nog nappade det inte lika bra på alla spön. Visst fick Anna och John draga upp en och annan fisk, men far och Karin hade bästa turen. Mor njöt av solskenet och den härliga luften och räknade ända till femtio abborrar. Då föreslog hon att de skulle sluta. »Nu ha vi fisk för en hel vecka; och tänk, sådana härliga abborrar, friska och färska, och inte kosta de många öre heller!»

Så fortsattes färden till Smultronholmen. John och Karin ville också nu taga årorna, men far själv ville ro »och Anna behöver stärka sina armmuskler», tillade han.

De kommo nu ut på en vidsträckt fjärd, men Smultronholmen syntes inte så långt borta. »Tänk om Anna får blåsor i händerna av årorna, du far; hon är inte van», sade mor.

»Vad säger du själv, Anna?» frågade far.

»Det gör rakt ingenting, om jag får blåsor i händerna. I sommar ska jag ro och fiska och simma, så att jag blir som en riktig skärgårdsflicka», svarade Anna, som tyckte att det kändes riktigt skönt att få anstränga sig litet.

På Smultronholmen såg det inte just så lovande ut för en bärskörd. Andra hade varit där före dem, och de bär som funnos, voro inte mogna. Men bortom

ett brant och otillgängligt bergparti på södra delen av ön, skulle de se sig om. Och mycket riktigt — här i det långa gräset växte stora, härliga smultron. Mor trodde sig aldrig ha sett maken. Och nu berodde det inte på »tur» som vid abborrgrundet, här gällde det flit och ihärdighet, och nu kunde Anna och John och självaste mor få duktigt i sina korgar.

Men vad var detta? Himlen hade plötsligt svartnat och en blix lyste. »Nu är det tid att skynda oss hem» sade far. Vitvågorna började visa sina silverkammar, som togo sig mindre vackra ut emot den mörkgråa fjärden. Det var inte utan, att en känsla av fruktan kom över det lilla sällskapet.

Lyckligtvis låg vinden med, så att både vind och vågor sköto på. Far och Karin skötte nu årorna; hon var en äkta skärgårdsflicka. Mor satt i aktern, Anna vid hennes fötter och John i fören. Allt gick ju tämligen väl, men en och annan fräsande våg sköljde över mor och Anna, och stänkte förresten över dem alla ända fram till John.

Men det svåraste återstod. Ösregnet strömmade ned, åskan skar genom molnen med väldiga skrällar, och stormen tilltog alltmera. På den klara, strålände förmiddagen hade ingen tänkt att taga kappor eller andra överkläder med sig, och nu blevo de våta, som om de kommit ur sjön. Det blev en väldig kamp med storm och böljor, innan de nådde in i sin lugna vik.

När de alla sutto i det varma hemmet med torra kläder på, smultron och abborrar tillvaratagna, föreslog mor, att de gemensamt skulle tacka Gud för att ingen olycka drabbat dem under utfärden. Och det blev ett varmt tacksägelsemöte den kvällen.

J. B. Gauffin.

Söndagsskolan i Smedjebacken.

Med fotografi.

Smedjebacken är ett municipal-samhälle i Norrbärke socken i södra Dalarna. Det utgör ett stycke av den så kallade Västra bergslagen, som har stort rykte för sin sköna natur, och som torde vara en av de vackraste nejderna inom vårt vackra fosterland.

Smedjebacken är socknens mest betydande ort och har ett härligt läge på sjön Barkens nordvästra strand, där Kolbäckån mynnar ut. Strax bakom köpingen höjer sig en ganska betydande och ända till toppen skogbevuxen ås, kallad Uyberget. Med sin mörkgröna fond förhöjer denna traktens fägring rätt betydligt.

Norrbärke socken hör till Dalarnas tidigt odlade och folkrika bygder. Dess berg äro rika på järnmalm och andra mineralier; här finnes till och med silverförande blyglans. Här har under flera århundraden bedrivits ett storartat och lö-

nande bergsbruk, varom vittna de många gruvorna, hyttorna och järnverken.

Smedjebacken var en tid under förra århundradet näst Falun, Dalarnas största och förnämsta handelsplats och är i våra dagar mycket betydande. Genom Strömsholms kanal står samhället i direkt sjöfartsförbindelse med Stockholm och mellanliggande orter, och genom Frövi—Ludvika-banan är det förbundet med Sverges centrala järnvägsnät.

Socknens evangeliskt troende, som tillhöra Svenska Missionsförbundet, hava sammanslutit sig till Norrbärkes kristliga missionsförening, som är indelad i nio kretsar. I åtta av dessa kretsar samlas barnen till kristliga söndagsskolor. Till sammans utgör barnantalet 200 med 15 lärare.

Det är Smedjebackens krets, som sänt Barnavännen sin fotografi. Barnantalet är bortåt 50 med 5 lärarekrafter. Vi sam-

las regelbundet varje söndag för att läsa Guds ord, sjunga andliga barnsånger och bedja till Gud. Det är för oss riktiga högtids- och glädjestunder, när vi få vara tillsammans med barnen och tala om Jesus, den störste av alla barnavänner, han, som lidit korsets död för våra synders skull och uppstått för att göra oss rättfärdiga. Vi bedja och hoppas, att vårt arbete bland barnen skall bära frukt för tiden och evigheten.

Måtte Gud se i nåd till lärare och barn i våra söndagsskolor och förläna den välsignelse, som vi behöva för att fostras för det eviga och himmelska livet!

En kär hälsning från lärare och barn i Smedjebackens söndagsskola genom

Aug. Andersson.

Vem har de bästa händerna.

Tora och Berta sutto på en bänk under vårdträdet på gården och sydde på var sitt linne. Plötsligt stack Berta sig i fingret med synålen, så att en röd bloddroppe sippade fram.

Detta gav anledning till, att arbetet fick vila en liten stund, och flickorna började samtala om sina händer, och vilkendera hade de bästa och vackraste. Tora påstod att hennes voro vackraste, Berta tyckte bäst om sina.

Då kom gamle farfar ut och satte sig även han under vårdträdet. Flickorna räckte fram sina händer och bad honom avgöra saken.

»Nej, det kan jag inte», svarade den gamle och skakade med en betänksam min sitt ärevördiga huvud.

»Varför inte», frågade Tora. »Farfar är ju så förståndig och vet nästan allting.»

»Nej, den här saken vet jag inte. Jag måste då först fråga edra småsyskon. De vet bäst, vilka händer varit snabbast att torka av deras tårar, när de gjort sig illa och gråtit; vilkens händer då vänli-

gast smekt dem, så att de känt sig tröstade. De händerna ha mest liknat Guds, ty om honom säger skriften, att han skall avtorka tårarna från sina barns ögon.

Och så måste jag fråga er mor, vilkens händer äro villigast och snabbast att hjälpa henne med de tunga bördor, hon bär för oss alla här i huset, när hon skall städa, bädda, diska och laga mat och göra mycket annat därjämte. Det står i bibeln om Gud, att han bär våra bördor. Den, som hjälper mor mest och villigast, den har de bästa händerna.

Och vidare måste jag ut till alla sjuka och fattiga och fråga, vem av eder har besökt dem flitigast och burit till dem en bit mat, en kruka soppa och annat, som de kunnat behöva. Om Herren står det, att han hjälper den fattige och förbarmar sig över alla elända.»

Tora och Berta sutto tysta och tänkte en liten stund, sedan fingo de bråttom in till mor. Du förstår själv i vilket syfte.

J. B. Gauffin.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 10—16 juni 1918.

M. 10. Apg. 17: 22—27. Paulus i Atén.
T. 11. v. 22. På Aténs förnämsta talarestol.

O. 12. v. 23. Han erkänner deras benägenhet för gudskyrdan.

T. 13. v. 24. Han vittnar om den sanne Guden.

F. 14. v. 25. Det är han som giver.

L. 15. v. 26. Det är han som skapat oss.

S. 16. v. 27. På det vi må söka och finna honom.

Söndagsskoltext för den 16 juni.

3 sönd. e. Trefaldighet.

Paulus i Atén.

Apg. 17: 22—27.

Minnesvers: Joh. 4: 24. Gud är en Ande, och de som tillbedja honom, böra tillbedja i anda och sanning.